

บทที่ 4

วิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายในการการควบคุมสัตว์ในรถยนต์และการทิ้ง สุนัขตามลำพังในยานพาหนะ

จากการที่ผู้วิจัย ได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี วัตถุประสงค์ของกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ตลอดจน เอกสารและหลักกฎหมายที่มีความข้องเกี่ยวในมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมสุนัขบน รถยนต์และการทิ้งสุนัขตามลำพังในยานพาหนะในกฎหมายระหว่างประเทศ ราชอาณาจักรไทย สหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐฝรั่งเศส สหราชอาณาจักรและสาธารณรัฐสิงคโปร์ สามารถอภิปราย ผลได้ ดังนี้

4.1 วิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายและโทษทางอาญาสำหรับความผิดกรณีการควบคุม สุนัขบนรถยนต์ที่ไม่มีความเหมาะสมหรือผู้ดูแล

เนื่องจากปัจจุบันราชอาณาจักรไทย ได้มีการนำสุนัขมาเป็นสัตว์เลี้ยงที่เพิ่มมากขึ้น ตลอดจนความผูกพันที่มีต่อสุนัข ที่มีการนำสุนัขไปที่ต่าง ๆ ด้วยกันกับผู้คน ซึ่งรวมถึงการนำสุนัข โดยสารไปด้วยบนรถยนต์ จนเกิดเป็นปัญหาหลาย ๆ ประการตามมา อันเนื่องมาจากการนำสุนัข โดยสารไปด้วยนั้น ทั้งจากการที่สุนัขกระโดด หรือหล่นจากตัวรถยนต์ ไม่ว่าจะเป็นรถยนต์ส่วนบุคคล ภายในหรือส่วนภายนอกก็ตาม ทำให้สุนัขวิ่งไปทั่วท้องถนนหรือการที่สุนัขที่ไม่ได้ถูกควบคุมอย่าง เหมาะสมหรือมีผู้ดูแลขณะขับขี่ เกิดเป็นการรบกวนสมาธิของผู้ขับขี่ จนเกิดเป็นอุบัติเหตุบนท้อง ถนน ความเสี่ยงที่จะสูญเสียสุนัขของตน ที่อาจได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตายหรือทำให้เกิดเป็น สุนัขจรจัดตามมาจากกรณีตกหล่น หรือกระโดดแล้ววิ่งหนีหายไป เกิดความเสียหายทั้งต่อตัวผู้ขับขี่ เอง ผู้ขับขี่อื่นหรือผู้อื่น ทั้งต่อตัวสุนัขนั้นเองด้วย ยิ่งไปกว่านั้น เนื่องด้วยปัจจุบันราชอาณาจักรไทย ยังไม่ได้มีกฎหมายที่ได้ออกมาเพื่อควบคุมและกำหนดถึงกรณีการนำสุนัขโดยสารบนรถยนต์ โดยตรงแต่อย่างใด ไม่ว่าจะเป็นการโดยสารภายในหรือภายนอกรถยนต์ก็ตาม

เมื่อได้คำนึงถึงหลักความปลอดภัยบนท้องถนน การนำสุนัขโดยสารไปด้วยบนรถยนต์โดยไม่มีมาตรการการควบคุมที่เหมาะสมหรือผู้ดูแลเลย จนทำให้สุนัขสามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้อย่างอิสระภายในรถยนต์ขณะขับขี้นั้น ย่อมเกิดเป็นการหันเหความตั้งใจ หรือสมาธิในการขับขี่ให้ลดลง รวมทั้งการที่สุนัขตกหล่น หรือกระโดดลงจากรถยนต์ที่โดยสารวิ่งไปทั่วท้องถนน ซึ่งเป็นความเสี่ยงที่จะเป็นสาเหตุให้เกิดอุบัติเหตุได้ เมื่อได้พิจารณาถึงทฤษฎีโดมิโน ซึ่งได้กล่าวถึงบทที่ 2 อันเป็นหลักในเงื่อนไขและพฤติกรรมที่จะเป็นสาเหตุให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นได้ หากสามารถตัดความเสี่ยงที่อาจเกิดอุบัติเหตุ อันได้แก่จัดการให้มีการควบคุมสุนัขที่เหมาะสมหรือมีผู้ดูแลขณะทำการขับขี่ ทั้งภายนอกและภายในรถยนต์ ย่อมทำให้ความเสี่ยงในการเกิดอุบัติเหตุลดลง

ทั้งพฤติกรรมการขับขี่ดังกล่าวย่อมอาจส่งผลไปยังผู้ขับขี่อื่น หรือผู้อื่นที่ใช้และสัญจรบนท้องถนนได้ เนื่องจากปัจจุบันในราชอาณาจักรไทยยังไม่มีกฎหมายที่ได้ออกมาเพื่อควบคุมและบังคับถึงกรณีนี้โดยตรง เมื่อมีผู้อื่น พบเห็นหรือรับรู้ถึงพฤติกรรมการนำสุนัขโดยสารบนรถยนต์โดยไม่จำเป็นต้องมีการควบคุมได้ จึงได้กระทำความ โดยไม่ได้ให้ความใส่ใจที่มากพอถึงการที่จะต้องควบคุมสุนัขเมื่อได้ขึ้นโดยสารบนรถยนต์ด้วย ซึ่งเป็นเป็นการเรียนรู้และทำตามกันมากขึ้นในสังคม เพราะเห็นคนอื่นทำได้ ตนจึงทำตาม ไม่มีการควบคุมหรือยับยั้งในพฤติกรรมการขับขี้นั้น ทั้งยังไม่มีโทษของกฎหมายอันเป็นผลร้ายให้ผู้ที่กระทำการเช่นนั้นตระหนักถึงความเสี่ยงนี้อีก จึงทำให้ทัศนคติของผู้คนที่มองต่อพฤติกรรมเช่นนี้เป็นไปในทางบวก (ชื่นชม) มากกว่าทางลบ (ความเสี่ยงที่อาจเกิดอุบัติเหตุ) อันเป็นไปตามหลักของทฤษฎีตามแบบแผน

อีกทั้ง เมื่อได้คำนึงถึงสิทธิของสัตว์ ซึ่งในที่นี้ ผู้วิจัยหมายถึงสุนัข สิทธิที่จะได้มีความปลอดภัยในชีวิตและร่างกาย อันเป็นสิทธิตามธรรมชาติของสัตว์ที่เป็นสิ่งมีชีวิต ซึ่งกรณีนี้ สุนัขย่อมมีสิทธิที่จะได้รับความปลอดภัยขณะเดินทางบนรถยนต์เช่นเดียวกับที่มนุษย์พึงมี ดังการคาดเข็มขัดนิรภัยของมนุษย์ที่โดยสารบนรถยนต์ การจัดให้มีการควบคุมที่เหมาะสมสำหรับสุนัขหรือให้มีผู้ดูแล นอกจากจะช่วยปกป้องสุนัขกรณีมีการหยุดรถในระยะเวลากระชั้นชิดแล้ว ยังป้องกันไม่ให้น้องสุนัขเกิดการตกหล่น หรือกระโดดลงจากรถยนต์ขณะเดินทางอีกด้วย โดยการกำหนดโทษทางอาญาในการที่จะเข้ามาบังคับเพื่อควบคุมกรณีดังกล่าวย่อมมีวัตถุประสงค์เป็นไปเพื่อควบคุมพฤติการณ์การขับขี่ วินัย และความปลอดภัยของผู้คนอันเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองและความปลอดภัยบนท้องถนน ตลอดจนสิทธิของสุนัข อันเพื่อประโยชน์ในด้านความปลอดภัยของทุกฝ่ายอันเป็นไปตามทฤษฎีอรรถประโยชน์ จึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ อย่างไรก็ตาม การพิจารณาการกำหนดโทษจะต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง เนื่องจากผู้ที่กระทำความผิดหรือผู้ที่ทำการฝ่าฝืนกรณีเช่นนี้ ย่อมไม่ได้มีเจตนาที่ชั่วร้ายหรือเป็นอาชญากรที่ร้ายแรงแต่อย่างใด เพียงแต่อาจเกิดจากความไม่ได้ระมัดระวังหรือการไม่เอาใจใส่ที่ดีพอ อีกทั้งพฤติการณ์ของ

การกระทำที่ไม่ได้มีความโหดร้ายทารุณ ดังนี้ เพื่อให้ได้สัดส่วนกับการกระทำความผิด ตลอดจน เพื่อให้ความคุ้มครองสิทธิของสัตว์ (สุนัข) จึงควร ต้องกำหนดโทษให้มีความเหมาะสม เพื่อเป็นการ ช่มชู้และป้องกันไม่ให้เกิดการฝ่าฝืนกระทำความผิดกรณีเช่นนี้ และเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในสังคม ว่าเมื่อมีการฝ่าฝืนย่อมต้องได้รับโทษอันเป็นผลร้าย ซึ่งเป็นโทษทางอาญา

เมื่อได้พิจารณาตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ โดยสภาแห่งสหภาพยุโรปที่ได้เห็นถึง ความสำคัญในสิทธิสัตว์ระหว่างการเดินทางหรือการขนส่ง จน ได้มีการออกข้อบังคับเพื่อคุ้มครอง สัตว์ในระหว่างการขนส่ง อันเริ่มตั้งแต่การขนส่งขึ้นยานพาหนะ ตลอดระยะเวลาการเดินทาง การแวะพักไปจนถึงการนำสัตว์ที่ขนส่งลงไปยังจุดหมายปลายทาง เพื่อให้ได้เป็นมาตรฐานเบื้องต้น ของประเทศภาคีในการตระหนักถึงความสำคัญของสิทธิสัตว์ในระหว่างการเดินทางหรือการขนส่ง ด้วย ตลอดจนการกำหนดโทษที่มุ่งเน้นถึงการปราบปรามและมีความเหมาะสมได้สัดส่วน และเมื่อ พิจารณามาตรการทางกฎหมายของรัฐออสเตรีย อิตาลี ฝรั่งเศส เยอรมนี และรัฐแมสซาชูเซตส์แห่งสหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐฝรั่งเศส สหราชอาณาจักรและสาธารณรัฐสิงคโปร์ที่ได้มีการบัญญัติกฎหมายออกมาเพื่อ บังคับใช้ในกรณีของการควบคุมสุนัขบนรถยนต์ที่ไม่มีความเหมาะสมหรือผู้ดูแลโดยเฉพาะ หรือที่ ได้มีการกำหนดถึงพฤติกรรมหรือสมรรถภาพการขับขี่กรณีมีสุนัขโดยสารไปด้วยในรถยนต์หรือ ยานพาหนะด้วย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งคุ้มครองอยู่ 3 ประการ ได้แก่ ประการแรก คุ้มครองผู้ขับ ขี่ ประการที่สองคุ้มครองสุนัขและประการที่สาม เพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ โดยแยก พิจารณาได้ดังนี้

1. กรณีนำสุนัขโดยสารภายนอกยานพาหนะหรือภายในยานพาหนะที่เปิดโล่ง

รัฐออสเตรีย แห่งสหรัฐอเมริกา ที่แม้จะไม่ได้มีการกำหนดถึงกรณีการนำสุนัขโดยสารบน รถยนต์อันมีลักษณะภายในรถยนต์ ก็ตาม แต่ก็ได้กำหนดบังคับถึงกรณีการนำสุนัขโดยสารภายนอก รถยนต์เอาไว้ ซึ่งรวมถึง กระบะท้าย กรณีเป็นรถกระบะ ที่จะต้องมีการควบคุมที่เหมาะสม โดยอาจใช้สายรัด หรือกรง หรือคอกกับสุนัขนั้น มิเช่นนั้นย่อมมีความผิด โดยถือเป็นการทารุณ กรรมสัตว์อย่างหนึ่ง เพราะเป็นการจงใจขนส่งที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สัตว์หรือความสงบ เรียบร้อยในสังคม หากสัตว์นั้น (สุนัข) ร่วงลงมา โดยกำหนดโทษทางอาญาไว้สำหรับกรณีไม่ ควบคุมสุนัขกรณีอยู่นอกยานพาหนะ เป็น โทษปรับไม่เกิน 1,000 ดอลลาร์สหรัฐ ฯ (หรือประมาณ 34,800 บาท) หรือจำคุกไม่เกิน 90 วันหรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งมีทั้งโทษปรับและโทษจำคุก

รัฐเม็กซิโก แห่งสหรัฐอเมริกาที่ได้กำหนดถึงการห้ามนำสุนัขโดยสารข้างหลังยานพาหนะที่มี ลักษณะเปิดโล่ง โดยมีการให้คำนิยามที่ชัดเจนถึงลักษณะที่เปิดโล่งที่ไม่ว่าจะโล่งเพียงส่วนใดส่วน หนึ่งหรือเป็นในส่วนหน้าต่างที่เปิดโล่งก็ตาม ผู้ขับขี่จะต้องมีวิธีการที่เหมาะสมในการนำสุนัขที่ โดยสารในยานพาหนะนั้น เพื่อป้องกันไม่ให้สุนัขนั้นตก หรือกระโดด หรือถูก โยนออกมาจาก

ยานพาหนะนั้น โดยกำหนดโทษปรับเอาไว้ อันเป็นโทษปรับสูงสุดอยู่ที่ 250 ดอลลาร์สหรัฐ ฯ (ประมาณ 8,700 บาท) กรณี ไม่มีความเสียหายหรืออุบัติเหตุเกิดขึ้น แต่หากได้มีความตายหรืออันตรายแก่กายอย่างร้ายแรงเกิดขึ้นต่อผู้อื่น จากการขับขี่โดยนำสุนัขโดยสารไปด้วยโดยไม่มีการควบคุมที่เหมาะสมนั้น (นอกยานพาหนะ) โทษทางอาญาข่มสูงขึ้นไป เป็นโทษปรับสูงสุดอยู่ที่ 500 ดอลลาร์สหรัฐ ฯ (หรือประมาณ 17,400 บาท) เป็นโทษปรับเพียงสถานเดียว

รัฐแมสซาชูเซตส์ แห่งสหรัฐอเมริกา ซึ่งได้มีการกำหนดไปในลักษณะเดียวกันกับรัฐวอชิงตัน ในกรณีที่ยังไม่ได้มีกฎหมายที่กำหนดถึงกรณีการนำสุนัขโดยสารไปภายในรถยนต์หรือยานพาหนะ โดยเฉพาะ แต่มีการกำหนดห้ามในการนำสุนัขโดยสารภายนอกตัวรถยนต์หรือยานพาหนะ โดยมีการกำหนดถึงข้อยกเว้นไว้ว่า เว้นแต่จะได้จัดการให้มีมาตรการป้องกันสัตว์ไม่ให้สัตว์นั้นตกหล่นหรือกระโดดลงตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย อันเป็นเงื่อนไขที่กำหนดจึงจะไม่เป็นความผิด โดยกำหนดโทษปรับ ที่ต้องปรับไม่น้อยกว่า 50 ดอลลาร์สหรัฐ ฯ (หรือประมาณ 1,740 บาท)

2. กรณีนำสุนัขโดยสารภายในรถยนต์ (ลักษณะปิดหรือที่ไม่ได้เปิดโล่ง)

สาธารณรัฐฝรั่งเศสที่แม้จะมีข้อโต้แย้งเล็กน้อยถึงการตีความกรณีสุนัขที่โดยสารไปด้วยในยานพาหนะว่าถือเป็นผู้โดยสารหรือเป็นสินค้าก็ตาม แต่ไม่ว่าจะถูกตีความว่าเป็นสิ่งใด ย่อมถือเป็นความผิดทั้งสิ้น เพราะหากสุนัขที่โดยสารไปด้วยนั้นถือเป็นผู้โดยสาร สุนัขก็ต้องคาดเข็มขัดนิรภัย หรือหากถูกตีความว่าเป็นสินค้า ผู้ขับขี่ก็มีหน้าที่ที่จะต้องจัดสุนัขให้อยู่ในความควบคุมที่เหมาะสม กล่าวคือ สุนัขต้องไม่มีอิสระอย่างเต็มที่ในการเคลื่อนไหวในรถยนต์หรือยานพาหนะ ซึ่งกำลังขับเคลื่อนอยู่บนท้องถนน เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาในการตอบสนองต่อการขับขี่ที่ช้าลง อันเป็นการรบกวนสมาธิและเป็นอุปสรรคในการขับขี่ มิเช่นนั้นย่อมต้องโทษปรับและถูกตัดคะแนนใบขับขี่ โดยความผิดนี้สาธารณรัฐฝรั่งเศสกำหนดไว้ในหมวดกฎหมายจราจร

กรณีตีความว่าสุนัขเป็นผู้โดยสาร ผู้ที่ฝ่าฝืนย่อมต้องโทษปรับเป็นเงิน 135 ยูโร (หรือประมาณ 5,016.86 บาท) กรณีชำระภายในกำหนดและ 375 ยูโร (หรือประมาณ 13,935.72 บาท) กรณีชำระล่าช้า และยอมถูกตัดแต้มจากใบขับขี่เป็นจำนวน 3 แต้ม แต่หากตีความว่าสุนัขนั้นเป็นสินค้า ผู้ฝ่าฝืนย่อมต้องโทษปรับ 35 ยูโร (หรือประมาณ 1,300.67 บาท) กรณีชำระค่าปรับภายในกำหนด และ 75 ยูโร (หรือประมาณ 2,787.14 บาท) กรณีชำระค่าปรับล่าช้า กล่าวคือมีเพียงแต่โทษทางอาญาอันเป็น โทษปรับเพียงอย่างเดียว ซึ่งไม่ใช่โทษปรับที่สูงมากนักและมีโทษทางปกครองอันเป็นการตัดแต้มใบขับขี่

สหราชอาณาจักรมีการกำหนดไว้อย่างชัดเจนในหลักการทางหลวง อันเป็นหลักปฏิบัติการจราจร ถึงกรณี การนำสุนัขโดยสารไปในรถยนต์ว่าขณะขับขี่ ผู้ขับขี่จะต้องควบคุมสุนัขให้มีความ

เหมาะสมในขณะที่ทำการขับขี่ เพื่อป้องกันไม่ให้สุนัขรบกวนผู้ขับขี่ขณะขับขี่ได้ รวมถึงเพื่อป้องกันสุนัขเมื่อผู้ขับขี่ได้หยุดรถกะทันหันด้วย โดยกำหนดถึงวิธีการควบคุมที่เหมาะสมไว้ว่า อาจใช้สายรัดเข็มขัดนิรภัย เบาะผู้ขับขี่ เบาะผู้โดยสาร หรือที่กั้นสุนัข อย่างไรก็ตามข้อบังคับดังกล่าว ไม่ปรากฏว่าได้มีการกำหนดโทษไว้แต่อย่างใด เป็นเพียงหลักปฏิบัติเท่านั้น หากแต่เมื่อพบเจอการควบคุมที่ไม่เหมาะสม ผู้ขับขี่ย่อมถือว่าได้กระทำความผิดฐานขับขี่โดยไม่ระมัดระวังหรือเอาใจใส่ หรือโดยคำนึงถึงผู้อื่น ซึ่งมีโทษปรับสูงสุดไม่เกิน 2,500 ปอนด์ (หรือประมาณ 107,907.35 บาท) และอาจนำไปซึ่งการถูกตัดแต้มคะแนนใบขับขี่ได้ถึง 9 คะแนน อันมีเพียงโทษทางอาญาเป็นโทษปรับอย่างเดียว เช่นเดียวกับสาธารณรัฐฝรั่งเศสและทั้งสองประเทศดังกล่าวมีการลงโทษทางปกครอง อันเป็นการหักแต้มคะแนนใบขับขี่เหมือนกันด้วย เพราะถือเป็นพฤติการณ์การขับขี่ที่ไม่เหมาะสม

หากแต่เมื่อพิจารณาหลักกฎหมายในราชอาณาจักรไทย ซึ่งแม้จะได้มีบทบัญญัติที่กำหนดไว้เพื่อควบคุมการเลี้ยงสุนัขเอาไว้ก็ตาม ไม่ว่าที่จะเป็นการควบคุมโดยตรง หรือควบคุมสัตว์ต่าง ๆ อันรวมถึงสุนัขด้วย แต่กลับยังไม่มียกกฎหมายใดที่จะให้ความครอบคลุมไปถึงกรณีการให้ความควบคุมที่เหมาะสมกับสุนัขที่โดยสารบนรถยนต์ด้วยแต่อย่างใด โดยแยกพิจารณาได้ดังนี้

1. การกำหนดถึงกรณีบรรทุกสัตว์บนรถ ที่เจ้าของรถจะต้องป้องกันมิให้มูลสัตว์ตกหล่นหรือรั่วไหลออกมาลงบนถนน อันเป็นบทบัญญัติที่ปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 ที่มุ่งคุ้มครองถึงความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมืองในแง่ของถนนหนทางที่ผู้คนใช้ร่วมกัน ซึ่งมีโทษปรับไม่เกิน 10,000 บาท แต่ก็เป็นเพียงบทบัญญัติที่ควบคุมของเสียในสัตว์ที่บรรทุกอยู่เท่านั้น ไม่ได้มีรายละเอียดของการบรรทุกสัตว์แต่อย่างใด

2. การกำหนดถึงการขนส่งสัตว์ ที่เจ้าของสัตว์หรือผู้ที่เกี่ยวข้องจะต้องจัดสวัสดิภาพให้เหมาะสมกับสัตว์ที่ถูกลูกขนสงนั้น และกำหนดถึงหลักเกณฑ์ วิธีการที่จะขนส่งสัตว์ดังกล่าว อันรวมถึงสุนัขด้วย ในประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง หลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขในการขนส่งสัตว์หรือการนำสัตว์ไปใช้งานหรือใช้ในการแสดง พ.ศ. 2562 ที่ได้ออกโดยอำนาจตามพระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมสัตว์และการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557 ซึ่งมีการกำหนดว่า หากกรณีที่จะต้องมีการใช้ภาชนะหรือกรงเพื่อบรรจุสัตว์จะต้องคำนึงถึงขนาด ชนิด พันธุ์ ความสะอาดสบายของสัตว์ที่จะต้องถูกบรรจุในภาชนะหรือกรงนั้น ๆ ขณะทำการขนส่งด้วย โดยหากฝ่าฝืน ย่อมมีโทษปรับไม่เกิน 40,000 บาท ทั้งนี้ แม้จะได้มีการกล่าวถึงการใช้ภาชนะหรือกรง ในการขนส่งให้เหมาะสมกับขนาดและชนิดของสัตว์ก็ตาม แต่ก็ไม่ได้เป็นกรณีบังคับแต่อย่างใดว่าจะต้องใช้ทุกกรณี หรือจะต้องมีความแน่นอนหา รัดกุมเพียงใด หรือในกรณีที่สัตว์นั้นอาจตกหล่นจากยานพาหนะที่ขนส่ง ดังนี้ บทบัญญัติดังกล่าวจึงยังไม่ได้มีการบัญญัติถึงการควบคุมที่เหมาะสม

สำหรับสุนัขขณะทำการเดินทางหรือขนส่งในยานพาหนะแต่อย่างใด ทั้งคำอธิบายเพิ่มเติมถึง บทบัญญัติดังกล่าว ก็ได้กำหนดถึงกรณีการขนส่งสัตว์ในลักษณะรถ ที่เป็นรถกระบะ รถบรรทุก รถพ่วง ฯลฯ อันเป็นการขนส่งสัตว์ในลักษณะภายนอกเท่านั้น ไม่ใช่ภายในแต่อย่างใด

3. การกำหนดถึงการบรรทุกสัตว์บนรถยนต์ที่ถูกกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 และกฎกระทรวงที่ได้ออกโดยอาศัยอำนาจพระราชบัญญัติดังกล่าว ที่บัญญัติถึงการบรรทุกสัตว์แต่ละพาหนะภายนอกตัวรถเท่านั้น เพื่อป้องกันไม่ให้สัตว์ ซึ่งอาจหมายความว่ารวมถึงสุนัขไม่ให้ตกลงจากรถขณะขับขี่ ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวหากพิจารณาถึงรายละเอียดและเงื่อนไขของการบรรทุกสัตว์แล้ว มีลักษณะของการบรรทุกสัตว์ใหญ่และเป็นการบรรทุกภายนอกตัวรถ ที่การบรรทุกจะต้องไม่เกินส่วนรถ หรือหากเกิน จะสามารถเกินได้เพียงใด หรือการบรรทุกในลักษณะรถพ่วงรถยนต์ ไม่ใช่การบรรทุกสัตว์ในลักษณะภายในตัวรถยนต์แต่อย่างใด ทั้งไม่ปรากฏถึงการควบคุมพฤติกรรมที่เหมาะสม หรือสมรรถภาพในการขับขี่กรณีบรรทุกหรือนำสุนัขโดยสารในรถยนต์ไปด้วยแต่อย่างใด และแม้จะได้มีบทบัญญัติที่ควบคุมถึงการขับขี่ ที่มีลักษณะทำให้ผู้ขับขี่มองไม่เห็นทางด้านหน้าหรือด้านข้างได้โดยสะดวกก็ตามและกำหนดโทษปรับไม่เกิน 500 บาทก็ตาม แต่ก็ไม่ได้ปรากฏถึงการตีความ หรือบังคับใช้กฎหมาย หรือคำพิพากษาศาลฎีกาที่เป็นไปในลักษณะเช่นนั้น

อีกทั้ง ในเรื่องของการควบคุมพฤติกรรมการขับขี่ และสมรรถภาพการขับขี่ที่เหมาะสม ที่ในราชอาณาจักรไทย ซึ่งได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ที่แม้จะได้มีการนำระบบตัดแตรใบขับขี่ อันเป็นโทษทางปกครองมาใช้ควบคู่กับการบังคับโทษทางอาญาก็ตาม แต่การตัดแตรใบขับขี่ในพฤติกรรม หรือสมรรถภาพในการขับขี่ที่ไม่เหมาะสมนั้น ก็ได้ได้มีการครอบคลุมไปถึงการนำสุนัขโดยสารบนรถยนต์โดยไม่มีควบคุมที่เหมาะสมหรือผู้ดูแลแต่อย่างใด

ดังนั้น เมื่อพิจารณาความผิด ตลอดจนโทษทางอาญากับหลักความได้สัดส่วนของแต่ละประเทศข้างต้น ในกรณีการควบคุมสุนัขที่ไม่เหมาะสมบนรถยนต์ พบว่าโทษทางอาญาของรัฐวอชิงตัน แห่งสหรัฐอเมริกา มีโทษที่ค่อนข้างสูงมากเมื่อเทียบกับพฤติกรรมที่ยังไม่ได้มีผลร้าย หรืออุบัติเหตุเกิดขึ้น เพราะมีทั้งโทษจำคุกและโทษปรับ ซึ่งเมื่อเทียบกับรัฐเมนและรัฐแมสซาชูเซตส์ ที่แม้จะอยู่คนละรัฐและมีบริบท เศรษฐกิจ ปริมาณประชากรที่แตกต่างกัน แต่สัดส่วนโทษที่กำหนดไว้ก็ยังคงมีความแตกต่างกัน ทั้งรัฐเมนก็ยังได้มีการกำหนดโทษปรับสูงขึ้นกรณีมีความตายหรืออันตรายบาดเจ็บสาหัสของผู้อื่นไว้ด้วย แยกต่างหากจากกรณีที่ไม่ได้มีผลร้ายเกิดขึ้น หากแต่ก็ยังน้อยกว่าโทษของรัฐวอชิงตันที่กำหนดไว้ ทั้งในสาธารณรัฐฝรั่งเศสและสหราชอาณาจักร ก็ได้กำหนดเพียงโทษทางอาญาที่เป็นโทษปรับเท่านั้นเช่นเดียวกัน แต่ก็มีโทษทางปกครอง อันเป็นการ

ตัดแถมใบขับขี่กับผู้ขับขี่ที่ฝ่าฝืนมาบังคับใช้กับโทษปรับด้วย เพราะถือเป็นพฤติการณ์การขับขี่ที่ไม่เหมาะสมที่ทั้งสองประเทศให้ความสำคัญ และเมื่อพิจารณาถึงบทบัญญัติที่บังคับใช้อยู่ในราชอาณาจักรไทยที่ยังไม่ได้มีความครอบคลุมไปถึงกรณีดังกล่าว อันไม่สอดคล้องกับหลักความปลอดภัยบนท้องถนน ทฤษฎีการเกิดอุบัติเหตุ อันได้แก่ทฤษฎีโดมิโนและทฤษฎีตามแบบแผนตลอดจนไม่ได้ให้ความสำคัญคุ้มครองสิทธิสัตว์ที่ครอบคลุมในระหว่างการเดินทางที่เพียงพอ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นพ้องกับรัฐเมนและรัฐแมสซาชูเซตส์แห่งสหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐฝรั่งเศสและสหราชอาณาจักร ที่เป็นการแก้ปัญหาการนำสุนัขโดยสารบนรถยนต์โดยไม่มี การควบคุมที่เหมาะสมหรือไม่ผู้ดูแล เพื่อเป็นต้นแบบให้กับราชอาณาจักรไทย ในการกำหนดความผิดดังกล่าว โดยแนวทางการกำหนดโทษ ผู้วิจัยเห็นพ้องกับรัฐเมน แห่งสหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐฝรั่งเศสและสหราชอาณาจักรที่ได้กำหนดโทษไว้อย่างมีความเหมาะสมและหลากหลาย

4.2 วิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายและโทษทางอาญาสำหรับความผิดกรณีทิ้งสุนัขตามลำพังในยานพาหนะ

กรณีของการทิ้งสุนัขตามลำพังไว้ในยานพาหนะที่ผู้คนในสังคม รวมถึงเจ้าของสุนัขเองมองว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย หากแต่กลับเรื่องเล็กน้อยนี้อาจกลายเป็นความสูญเสียเกินกว่าที่จะแก้ไขได้ และการมองข้ามความสำคัญของการทิ้งสุนัขนี้เอง แม้จะเพียงระยะเวลาสั้น ๆ ก็อาจนำไปซึ่งความทุกข์ทรมาน ทั้งทางร่างกายและจิตใจของสุนัขเป็นอย่างมาก ที่จะต้องติดอยู่ในยานพาหนะโดยลำพังที่มีอากาศร้อน หรือความเครียดจากการถูกทิ้งเพียงลำพังในพื้นที่ที่ถูกจำกัด โดยไม่สามารถร้องขอความช่วยเหลือ หรือแม้แต่บอกถึงอาการความเจ็บปวดใดๆ ได้ เนื่องด้วยปัจจุบันราชอาณาจักรไทย ยังไม่ได้มีกฎหมายที่ได้ออกมาเพื่อควบคุมและกำหนดถึงกรณีการทิ้งสุนัขตามลำพังในยานพาหนะ

เมื่อได้คำนึงถึงหลักสิทธิสัตว์ และหลักสวัสดิภาพของสัตว์ ในมุมมองของแนวความคิดนำสิ่งมีชีวิตเป็นศูนย์กลางแล้ว ที่สัตว์ ซึ่งในขณะนี้ผู้วิจัยหมายถึงสุนัข พึงมีสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานในชีวิต ร่างกาย ตลอดจนการอยู่รอดอย่างปลอดภัยและมีความเป็นอยู่ที่ดี ที่มนุษย์จะต้องให้ความเคารพตลอดเวลา ซึ่งรวมถึงในระหว่างการเดินทางด้วย เนื่องการทิ้งสุนัขตามลำพังในยานพาหนะนั้น ส่วนใหญ่ย่อมเกิดขึ้นในระหว่างการเดินทางของผู้คนที่เดินทางร่วมกับสุนัข ดังนั้น สิทธิที่จะได้รับความปลอดภัยและความเป็นอยู่ที่ดี ได้รับการตระหนักถึงอนามัยที่ดีที่จะไม่ถูกทิ้งอยู่บนยานพาหนะโดยลำพัง ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานทางร่างกายและจิตใจของสุนัขนั้น ย่อมจะต้องได้รับความคุ้มครอง อย่างไรก็ตาม การจะกำหนดกรณีการคุ้มครองดังกล่าวให้เป็นความผิดที่มีโทษทางอาญานั้น จะต้องพึงพิจารณาอย่างถี่พิถีและได้สัดส่วน เนื่องจากบทบัญญัติที่จะถูกบังคับใช้นี้ เป็น

บทบัญญัติที่เพื่อกู้มครองสิทธิของสุนัขอย่างแท้จริง ซึ่งเป็นสิทธิของสัตว์ การกำหนดความผิดที่เป็นผลร้ายและข้อจำกัดสิทธิของผู้คน จะต้องได้สัดส่วนกัน ทั้งการเกิดการทิ้งสุนัขตามลำพังในยานพาหนะ พึ่งเกิดขึ้นจากความประมาทเลินเล่อ ไม่ได้มีเจตนาหรือมูลเหตุจูงใจที่มุ่งร้ายแต่อย่างใด การกำหนดโทษจึงต้องพิจารณาตามหลักความได้สัดส่วนด้วย เพื่อเป็นการลงโทษให้เกิดความระมัดระวังและตระหนักถึงความสูญเสียที่อาจเกิดขึ้นของผู้คนในสังคม

ทั้งนี้ สหภาพยุโรปก็ได้เห็นความสำคัญและได้มีการให้ความคุ้มครองในสิทธิและสวัสดิภาพของสัตว์เลี้ยงและสัตว์เป็นกฎหมายระหว่างประเทศ ทั้งที่อยู่ในช่วงระหว่างเดินทางหรือไม่ก็ตาม โดยถือเป็นหน้าที่ของมนุษย์ รวมถึงเจ้าของสัตว์ ที่จะต้องปกป้องคุ้มครองความเป็นอยู่ที่ดีของสัตว์เอาไว้ และจะเบียดเบียนสิทธิและสวัสดิภาพสัตว์นั้น ๆ ไม่ได้ โดยการออกใบอนุญาตและข้อบังคับ เพื่อให้เป็นมาตรฐานสากลพื้นฐานในการเคารพถึงสิทธิและสวัสดิภาพของสุนัขนั้น ๆ โดยให้ประเทศภาคีหรือที่ได้ให้สัตยาบันกำหนดโทษ หากได้มีการฝ่าฝืน เพื่อเป็นการป้องปรามไม่ให้เกิดการเบียดเบียนในสิทธิและสวัสดิภาพดังกล่าว โดยคำนึงถึงหลักความได้สัดส่วนเป็นสำคัญ ทั้งนี้เมื่อพิจารณามาตรการทางกฎหมายของรัฐเท็กซัส รัฐแอริโซนา รัฐวอชิงตัน และรัฐแมสซาชูเซตส์ แห่งสหรัฐอเมริกาและสาธารณรัฐสิงคโปร์ ที่ได้มีการกำหนดความผิดฐานทิ้งสุนัขตามลำพังในยานพาหนะให้เป็นความผิดเฉพาะที่แตกต่างหากจากการทารุณกรรมสัตว์กรณีสัตว์กรณีสัตว์และการจัดสวัสดิภาพสัตว์ โดยคำนึงถึงยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป ตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้คนและสุนัข สิทธิของสุนัขที่จะไม่ถูกทอดทิ้งตามลำพังในยานพาหนะ

รัฐเท็กซัส แห่งสหรัฐอเมริกา ถือว่าการทิ้งสุนัขตามลำพังในยานพาหนะเป็นความผิดฐานขนส่งสัตว์หรือกักขังสัตว์ด้วยวิธีการที่มีลักษณะโหดร้ายและผิดปกติ เพราะการละทิ้งสุนัข ซึ่งเป็นสัตว์เลี้ยงของคนในยานพาหนะนั้น นอกจากจะเป็นเรื่องของการขนส่ง ที่กรณีสัตว์ที่เกิดขึ้นระหว่างการขนส่งนั้นแล้ว ยังเข้ากรณีของการกักขังสัตว์ได้อีกด้วย เพราะในยานพาหนะการทำให้สุนัขขาดน้ำ อาหารและอากาศที่เพียงพอได้ ซึ่งแม้จะมีลักษณะเหมือนความผิดกรณีจัดสวัสดิภาพสัตว์ หากแต่กรณีความผิดนี้เป็นการบัญญัติแยกเฉพาะออกมาต่างหากจากความผิดฐานการจัดสวัสดิภาพสัตว์ที่บัญญัติอย่างกว้าง ๆ ไว้ต่างหาก ทั้งยังได้เคยมีคำพิพากษาที่ตัดสินถึงกรณีนี้ไว้แล้ว โดยกำหนดโทษปรับไม่เกิน 4,000 ดอลลาร์สหรัฐ^๑ (หรือประมาณ 138,360 บาท) หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

รัฐแอริโซนา แห่งสหรัฐอเมริกา ถือว่าการทิ้งสุนัขตามลำพังในยานพาหนะ ถือเป็นการทารุณกรรมสัตว์อย่างหนึ่ง เพราะว่าการทิ้งดังกล่าวอาจทำให้สุนัขนั้นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจไว้ ซึ่งแม้จะถือว่าการทารุณกรรมสัตว์ แต่ก็เป็นการกำหนดกล่าวไว้โดยเฉพาะถึงการทิ้งสัตว์ตามลำพังในยานพาหนะอย่างชัดเจน โดยไม่ว่าผู้ที่ทำการทิ้งนั้นจะเป็นเจ้าของสัตว์ หรือผู้ครอบครอง

หรือบุคคลใดและจะได้กระทำโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่อ หรือด้วยความไม่ยั้งใจก็ตาม โดยกำหนดโทษทางอาญาไว้ถึงโทษจำคุก 6 เดือน ซึ่งก็ได้กำหนดให้โทษจำคุกนี้อาจเปลี่ยนเป็นเงื่อนไขอย่างอื่นได้ แต่ต้องไม่เกินกว่าโทษจำคุก 6 เดือน ซึ่งรัฐเอริโซนา ก็ยังได้บัญญัติถึงการให้อำนาจในการให้ความช่วยเหลือสุนัขที่ถูกทิ้งอยู่ในยานพาหนะโดยลำพังด้วย แต่จะต้องเป็นเจ้าหน้าที่ที่ได้ถูกกำหนดไว้ในกฎหมายเท่านั้น

รัฐวอชิงตัน แห่งสหรัฐอเมริกา เป็นอีกหนึ่งรัฐ ที่ได้กำหนดให้การทิ้งสุนัขตามลำพังในยานพาหนะเป็นความผิดเฉพาะที่แตกต่างหากจากการทารุณกรรมสัตว์ โดยกำหนดว่า การปล่อยหรือกักขังสัตว์ใด ๆ อันรวมถึงสุนัขไว้ในยานพาหนะหรือในพื้นที่ปิด โดยไม่มีผู้ดูแล ที่มีความเสี่ยงที่อาจทำให้สัตว์นั้นได้รับอันตรายแก่กายหรืออาจถึงชีวิต จากการสัมผัสกับอากาศที่ร้อนหรือเย็น หรือที่อากาศถ่ายเทได้อย่างจำกัด ย่อมเป็นความผิดในทางละเมิด ซึ่งจะเป็นโทษปรับทางแพ่งเป็นเงินตั้งแต่ 125 ดอลลาร์สหรัฐ ฯ (หรือประมาณ 4,323.75 บาท) ซึ่งไม่รวมถึงการกระทำความผิดอื่น ๆ ทั้งนี้ รัฐวอชิงตันยังได้ให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายที่จะมีอำนาจในการเข้าไปในยานพาหนะนั้น ๆ เพื่อช่วยเหลือสัตว์ (สุนัข) ที่ถูกทิ้งหรือกักขัง ในยานพาหนะโดยลำพังนั้นด้วย

รัฐแมสซาชูเซตส์ แห่งสหรัฐอเมริกา ก็ได้มีการกำหนดถึงกรณีการทิ้งสัตว์ อันรวมถึงสุนัขตามลำพังในยานพาหนะให้เป็นความผิดเฉพาะ โดยกำหนดไว้อย่างชัดเจนว่า ไม่ว่าจะบุคคลใดก็ตาม จะต้องไม่ทำการกักขังสัตว์ไว้ในยานพาหนะ ที่มีลักษณะที่จะคาดได้ว่าจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพของสัตว์นั้น ๆ เนื่องจากจะเป็นการทำให้สัตว์นั้นต้องเผชิญกับอากาศที่ร้อนหรือ เย็นจัด หากแต่การกำหนดโทษ กลับเป็น โทษปรับทางแพ่ง ซึ่งก็ได้แบ่งระดับของโทษไว้เป็น 3 ระดับ กล่าวคือ กรณีกระทำความผิดครั้งแรก โทษปรับไม่เกิน 150 ดอลลาร์สหรัฐ ฯ (หรือประมาณ 5,188.50 บาท) กรณีกระทำความผิดครั้งที่สอง ปรับไม่เกิน 300 ดอลลาร์สหรัฐ ฯ (หรือประมาณ 10,377 บาท) และในกรณีกระทำความผิดในครั้งที่สาม หรือครั้งต่อ ๆ ไป ปรับไม่เกิน 500 ดอลลาร์สหรัฐ ฯ (หรือประมาณ 17,295 บาท) ทั้ง รัฐแมสซาชูเซตส์ยังได้มีการกำหนดให้อำนาจและขั้นตอนในการให้ความช่วยเหลืออย่างชัดเจน ตลอดจนขอบเขตอำนาจของเจ้าพนักงานผู้ช่วยเหลือ ยิ่งไปกว่านั้น ยังได้ให้อำนาจบุคคลธรรมดาในการ ให้ความช่วยเหลือไว้ด้วย ซึ่งก็ได้กำหนดเงื่อนไขและขั้นตอนที่ชัดเจนไว้เช่นเดียวกัน

สาธารณรัฐสิงคโปร์ ถือว่าการดูแลสุนัขซึ่งเป็นสัตว์เลี้ยงของคนนั้น เป็นหน้าที่ตามกฎหมายของเจ้าของสุนัข โดยการละทิ้งหรือการทำให้เกิด หรือการยอมให้เกิดการละทิ้ง โดยไม่มีเหตุจำเป็น ย่อมไม่อาจทำได้ โดยการละทิ้งนี้ ครอบคลุมไปถึงไม่ว่าจะเป็นการละทิ้งชั่วคราวหรือถาวรก็ตาม ทั้งจะต้องเป็นการดูแลที่ควบคู่ไปกับการจัดการสวัสดิภาพของสัตว์ (สุนัข) ด้วย ดังนี้ การละทิ้งเพียงชั่วคราวในยานพาหนะจึงถูกตีความอยู่ในกรณีละทิ้งเช่นนี้ด้วย ซึ่งหากฝ่าฝืน หรือล้มเหลวใน

การให้ความดูแล อันเป็นการละทิ้ง หรือในการจัดการนี้ย่อมมีการกำหนดโทษทางอาญาไว้ โดยโทษทางอาญาของสาธารณรัฐสิงคโปร์นี้ ได้มีการแบ่งระดับเป็น 2 ระดับ กล่าวคือ ระดับแรกกรณีกระทำความผิดครั้งแรก ระวังโทษปรับไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ (หรือประมาณ 257,537.57 บาท) หรือจำคุกไม่เกิน 12 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ และระดับที่สอง กรณีกระทำความผิดครั้งที่สอง หรือในครั้งต่อ ๆ ไป ต้องระวังโทษปรับไม่เกิน 20,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ (หรือประมาณ 515,075.14) หรือจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งเป็นการบัญญัติไว้เป็นความผิดที่แตกต่างหากจากรณีที่เกิดผลร้าย อันได้แก่ความเจ็บปวดหรือทรมาน หรือความตาย ซึ่งจะเป็นความผิดฐานทารุณกรรมสัตว์อีกฐานหนึ่งแยกต่างหากจากกัน

และเมื่อได้พิจารณาตามบทบัญญัติในราชอาณาจักรไทย ถึงการให้ความคุ้มครองสัตว์อันรวมถึงสุนัข ในระหว่างการเดินทางหรือการขนส่งแล้วนั้น ตามพระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557 ที่แม้จะได้มีการกำหนดห้ามมิให้เจ้าของสุนัขปล่อยละทิ้ง หรือกระทำการใด ๆ ให้สัตว์พ้นจากการดูแลของตนโดยไม่มีเหตุอันสมควร ไว้ก็ตามแต่ก็เป็นกรณีกำหนดหน้าที่ให้เฉพาะแต่ผู้ที่เป็นเจ้าของสัตว์ ผู้ที่ครอบครองสัตว์หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้ดูแลสัตว์จากเจ้าของเท่านั้น ซึ่งการปล่อยหรือละทิ้งดังกล่าว ก็จะต้องเป็นลักษณะการปล่อยอย่างถาวร ด้วยที่คนไม่มีความมุ่งหมายที่จะเลี้ยงต่อแต่อย่างใด ไม่ใช่กรณีการทิ้งเพียงลำพังลักษณะชั่วคราว ที่อาจเกิดจากการประมาทเลินเล่อหรือการไม่ยั้งคิดต่อผล และได้กำหนดถึงการจัดสวัสดิภาพของสัตว์ให้มีสถานะความเป็นอยู่ที่เหมาะสม ไว้ที่หากฝ่าฝืนย่อมมีโทษปรับ อันเป็นโทษทางอาญา ไม่เกิน 40,000 บาท ซึ่งในการจัดสวัสดิภาพที่เหมาะสมนี้ จะเป็นการปฏิบัติอย่างกว้าง ๆ ถึงสถานะความเป็นอยู่ของสัตว์ มิได้เฉพาะเจาะจงและจำต้องเห็นถึงผลของการไม่จัดสวัสดิภาพของสัตว์นั้นเสียก่อน อย่างไรก็ตาม การจัดสวัสดิภาพสัตว์ในระหว่างการขนส่ง ที่ได้ถูกกำหนดไว้เป็นกฎหมายลำดับรองที่อาศัยอำนาจจากพระราชบัญญัตินี้ กำหนดการจัดสวัสดิภาพสัตว์ในระหว่างการขนส่งไว้ ก็ไม่ได้มีการกล่าวที่ชัดเจนถึงกรณีการทิ้งสัตว์ (สุนัข) ตามลำพังในยานพาหนะที่ขนส่งแต่อย่างใดและจะเป็นความผิดฐานทารุณกรรมสัตว์ ก็ไม่ได้ เพราะยังไม่มีผลอันเป็น ความทุกข์ทรมาน ไม่ว่าจะทางร่างกายหรือทางจิตใจ ความเจ็บปวด ทุพพลภาพ หรือความตายเกิดขึ้น และหากจะรอให้เกิดผลถึงการทรมานนั้นเกิดขึ้นเสียก่อน จึงจะได้ให้ความพยายามในช่วยเหลือและเป็นความผิดย่อมไม่ทันทั่วทั้ง อีกทั้ง โทษของความผิดฐานทารุณกรรมสัตว์มีโทษถึงจำคุกไม่เกิน 2 ปีหรือปรับไม่เกิน 40,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งเป็นโทษทางอาญาที่ร้ายแรง

เมื่อพิจารณาความผิดกรณีทิ้งสุนัขตามลำพังในยานพาหนะ ตลอดจนการลงโทษกับหลักความได้สัดส่วนของแต่ละประเทศข้างต้น พบว่ารัฐเอริโซนา กำหนดให้การทิ้งสุนัขตามลำพังในยานพาหนะ ถือเป็นส่วนหนึ่งของการทารุณกรรมสัตว์ จึงทำให้โทษทางอาญาที่กำหนดไว้ค่อนข้าง

สูง เพราะเป็นโทษจำคุกเพียงอย่างเดียว แม้จะได้มีเงื่อนไขอื่น ๆ ที่ให้อ่านาจอศาลไว้ก็ตาม ซึ่งเมื่อเทียบกับรัฐเท็กซัส รัฐวอชิงตัน รัฐแมสซาชูเซตส์และสาธารณรัฐสิงคโปร์ ที่ได้บัญญัติแยกต่างหากจากความผิดกรณีทารุณกรรมสัตว์ไว้ต่างหาก ซึ่งโทษที่แต่ละรัฐและแต่ละประเทศกำหนดนั้น ส่วนใหญ่จะมีโทษจำคุกด้วย เว้นแต่ รัฐวอชิงตันและรัฐแมสซาชูเซตส์ แห่งสหรัฐอเมริกา ที่กำหนดให้ ความผิดกรณีการทิ้งสุนัขตามลำพังในยานพาหนะ เป็นโทษปรับทางแพ่งเพียงอย่างเดียว ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่ามีความเหมาะสมและได้สัดส่วนกับพฤติการณ์การกระทำ ที่เพียงแต่ทิ้งไว้เท่านั้น ยังไม่ได้เกิดผลร้ายอันเป็นความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมานหรือความตายของสุนัขเกิดขึ้น เพราะหากเป็นเช่นนั้น ย่อมเป็นความผิดฐานทารุณกรรมสัตว์อยู่แล้ว อีกทั้ง ผู้กระทำความผิดกรณีเช่นนี้ อาจไม่ได้เกิดจากเจตนาที่ชั่วร้ายหรือด้วยจงใจให้สุนัขได้รับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานแต่อย่างใด พฤติการณ์ อาจเกิดจากความไม่ใส่ใจที่ดีพอ หรือการตระหนักถึงผลร้าย อันเป็นการไม่ระมัดระวังเท่านั้น อย่างไรก็ตาม รัฐแมสซาชูเซตส์และสาธารณรัฐสิงคโปร์ ยังได้แบ่งระดับของการทิ้ง หรือกักขังสัตว์ (สุนัข) ไว้ลำพังในยานพาหนะ ว่ากรณีเป็นการกระทำความผิดครั้งแรก หรือครั้งที่สอง หรือครั้งที่สาม อันเพื่อเป็นการข่มขู่และป้องกัน กรณีมีการกระทำความผิดลักษณะเช่นเดิมซ้ำ โดยกำหนดโทษที่เพิ่มขึ้นตามลำดับและเมื่อได้พิเคราะห์ถึงบทบัญญัติที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันของราชอาณาจักรไทย ที่ยังไม่ได้มีกฎหมายที่มุ่งคุ้มครองถึงกรณีการทิ้งสุนัขตามลำพังในยานพาหนะ โดยเฉพาะ อันไม่สอดคล้องกับหลักสิทธิและสวัสดิภาพของสัตว์ ตามหลักแนวคิดยึดสิ่งมีชีวิตเป็นศูนย์กลาง ที่สุนัขซึ่งเป็นสัตว์และสิ่งมีชีวิต มีสิทธิที่จะไม่ถูกทิ้งตามลำพังในยานพาหนะ ที่เสี่ยงจะก่อให้เกิดความเจ็บป่วย หรือความทุกข์ทรมาน หรือความตายตามมา และหากจะให้เป็นถึงความผิดฐานทารุณกรรมสัตว์ ก็เป็นโทษที่ไม่ได้สัดส่วนกับพฤติการณ์ที่จะให้มีโทษถึงจำคุก เพราะพฤติการณ์เช่นนี้ผลร้ายยังไม่ได้เกิดขึ้น เพราะการจะลงโทษ ในกรณีความผิดเช่นนี้เป็นการลงโทษเพื่อให้ผู้คนได้ตระหนักถึงอันตรายที่อาจเกิดต่อสุนัข และป้องกันไม่ให้อรจนเกินเลยถึงขั้นสุนัขนั้นได้รับความเจ็บป่วยทุกข์ทรมาน หรือถึงขั้นถึงแก่ความตายเสียก่อน

ผู้วิจัยจึงเห็นพ้องกับรัฐเท็กซัส รัฐวอชิงตันและรัฐแมสซาชูเซตส์แห่งสหรัฐอเมริกาและสาธารณรัฐสิงคโปร์ ที่ได้กำหนดให้กรณีการทิ้งสุนัขตามลำพังในยานพาหนะเป็นความผิดเฉพาะที่แยกต่างหากจากการทารุณกรรมสัตว์ โดยแนวทางการกำหนดโทษ ผู้วิจัยเห็นพ้องกับรัฐวอชิงตัน รัฐแมสซาชูเซตส์ แห่งสหรัฐอเมริกาและสาธารณรัฐสิงคโปร์ ที่ได้กำหนดโทษให้มีความเหมาะสมกับพฤติการณ์และกำหนดระดับของโทษ ตามลักษณะของการกระทำความผิดซ้ำอันเป็นไปตามหลักความได้สัดส่วน ดังนี้ ผู้วิจัยจึงเห็นควรนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนากฎหมายของราชอาณาจักรไทยต่อไป